

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(δ) του Ν. 33/64 - Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 109/2021)

5 Δεκεμβρίου, 2025

[ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΑΝΤΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσίβλητων.

Στ. Μιχαήλ (κα) με Μ. Φλουρέντζου (κα), για Ε. Μιχαήλ & Συνεργάτες ΔΕΠΕ, για τον Εφεσείοντα.

Ρ. Πασιουρτίδη (κα), για Άντης Τριανταφυλλίδης & Υιοί ΔΕΠΕ, για τους Εφεσίβλητους.

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δοθεί από τον Σάντη, Δ.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΑΝΤΗΣ, Δ.: Το Διοικητικό Δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη απόφαση ημερομηνίας 28.6.21, στην Προσφυγή 905/14 («η Προσφυγή»), επικύρωσε την απόφαση των *Εφεσίβλητων* για ότι ο *Εφεσείων* παρέβη διατάξεις του *άρθρου 40(1) του Περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου 190(I)/07*. Ως Αναπληρωτής Διευθύνων Σύμβουλος και μέλος της Επιτροπής Διαχείρισης Κινδύνων του Διοικητικού Συμβουλίου της Cyprus Popular Bank Public Co Ltd («η Εταιρεία»), ο *Εφεσείων* προέβη σε δήλωση η οποία εντάχθηκε στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση για το έτος που έληξε στις 31.12.10, παρέχοντας παραπλανητικές πληροφορίες για τους κινδύνους επένδυσης σε Ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου.

Περαιτέρω, το Διοικητικό Δικαστήριο, με την ίδια κρίση επί της προσβαλλόμενης απόφασης, επικύρωσε και την απόφαση των *Εφεσίβλητων* περί διαπίστωσης παραβάσεων του *άρθρου 20(4) του Περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμου 114(I)/05* σε σχέση με τέσσερα ενημερωτικά δελτία της *Εταιρείας* (28.5.10, 1.9.10, 21.12.10 και 19.5.11). Ως «υπογράφων Διοικητικός Σύμβουλος» των δελτίων, ο *Εφεσείων* δεν διασφάλισε την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του περιεχομένου τους, παρά την ευθύνη που έφερε προς τούτο. Αποτέλεσμα όλων αυτών, ήταν να επιβληθούν στον *Εφεσείοντα* από τους *Εφεσίβλητους* σειρά προστίμων συνολικού ύψους €430.000,00.

Το Διοικητικό Δικαστήριο, αφού εξέτασε τους πολυάριθμους λόγους ακύρωσης - οι οποίοι αφορούσαν, αδρομερώς, στη φερόμενα λανθασμένη ομαδοποίηση του *Εφεσεΐοντα* με άλλα πρόσωπα του Ομίλου Λαϊκής, τη φύση των καθηκόντων του και τα συναφή ζητήματα δέουσας έρευνας και ισότητας, τα κατά τον *Εφεσεΐοντα* εσφαλμένα συμπεράσματα των *Εφεσίβλητων* επί όλων των ζητημάτων που τούτος είχε θέσει, την επίκληση του κανόνα ότι κανείς δεν διώκεται ή τιμωρείται δύο φορές για το ίδιο αδίκημα, την προβαλλόμενη πλάνη ως προς τα επίδικα ενημερωτικά δελτία και τις οικονομικές καταστάσεις, τη λανθασμένη εφαρμογή του νόμου στα πραγματικά περιστατικά, την πρόσθετη πλάνη κατά την επιβολή προστίμου, τις ενστάσεις για ελλιπή συγκρότηση των *Εφεσίβλητων* και τις συνακόλουθες αθετήσεις των αρχών περί αμεροληψίας, φυσικής δικαιοσύνης, και αναλογικότητας, καθώς και την επίκληση εσφαλμένης μεταφοράς του «*Ευρωπαϊκού Νόμου*», αλλά και κακοπιστίας των *Εφεσίβλητων* - απέρριψε την *Προσφυγή*.

Ο *Εφεσεΐων* με δέκα λόγους έφεσης προσβάλλει κατά βάση όλες τις διαπιστώσεις του Διοικητικού Δικαστηρίου επί των επίμαχων ζητημάτων, με τους δύο πρώτους λόγους έφεσης να αφορούν στην απόφαση του για το ότι οι πρόσθετοι λόγοι ακύρωσης που είχε ζητήσει να αποτιμηθούν σε πρόσθετη αγόρευση του, δεν άπτονταν θεμάτων δημόσιας τάξης, ως ο ίδιος είχε δηλώσει.

Οι συνήγοροι του *Εφεσεΐοντα* ανέπτυξαν την επιχειρηματολογία τους επί όλων των λόγων έφεσης, υποστηρίζοντας αντικατάσταση της πρωτόδικης κρίσης,

ενώ οι δικηγόροι των *Εφεσίβλητων*, αντικρούοντας κάθε περί του αντιθέτου θέση, υπερασπίστηκαν την απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου σε κάθε έκφραση της.

Εξετάσαμε καθετί που μας τέθηκε, περιλαμβανομένων των αγορεύσεων.

Θα επιληφθούμε αρχικώς, των δύο πρώτων λόγων έφεσης. Αυτοί, αφορούν, ως ήδη θίξαμε, στα περί καταχώρισης συμπληρωματικής γραπτής αγόρευσης του *Εφεσείου* (μετά από αλλαγή των δικηγόρων του και επιθεώρησης των διοικητικών φακέλων), ώστε να μπορούσε να εγείρει, ως είπε «... ζήτημα δημοσίας τάξεως ...».

Ό,τι άλλο έλαβε χώραν εν σχέσει προς αυτή την πτυχή επεξηγήθηκε μεστώς (ως προς τη διαδικαστική τάξη των πραγμάτων), στην πρωτόδικη απόφαση (με το απόσπασμα να είναι αυτούσιο όπως και όσα άλλα τέτοια έπονται):

«[...] Με την επισήμανση του Δικαστηρίου σε σχέση με την περαιτέρω καθυστέρηση με την οποία θα επιβαρυνθεί η διαδικασία και με τη σύμφωνη θέση της ευπαιδευτού συνηγόρου της Επιτροπής, στηριζόμενοι αμφότεροι, Δικαστήριο και συνήγορος της καθ' ης αίτηση, πως η συμπληρωματική αγόρευση θα αφορούσε μόνο σε ζήτημα δημοσίας τάξεως, δόθηκε άδεια για έγερση αυτού και μόνον του σημείου.

Η συμπληρωματική γραπτή αγόρευση του αιτητή, καταχωρήθηκε στις 6.10.2020, με την οποία, όμως, προστέθηκαν και άλλοι λόγοι ακύρωσης. Πρώτος συμπληρωματικός λόγος ακύρωσης που προστέθηκε, αφορά το διορισμό των ερευνώντων λειτουργών και την υπέρβαση εκ μέρους τους, των όρων εντολής τους, αφού κατά τη θέση του αιτητή, η έρευνα του επεκτάθηκε σε πρόσθετα ζητήματα για τα οποία ουδέποτε έλαβαν τέτοια αρμοδιότητα. Δεύτερος συμπληρωματικός λόγος ακύρωσης που προωθήθηκε, άπτεται

ισχυρισμού περί μη τήρησης άρθρων πρακτικών από το Συμβούλιο της Επιτροπής. Τρίτος συμπληρωματικός λόγος ακύρωσης, αφορά ισχυρισμό περί εσφαλμένου και πεπλανημένου διορισμού τριών ερευνώντων λειτουργών, αντί ενός, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 36 του περί Κεφαλαιαγοράς Νόμου, Ν. 73(I)/2009. Τέταρτος συμπληρωματικός λόγος ακύρωσης, άπτεται ισχυρισμού πως ακόμα και αν γίνει δεκτό πως ορθά διορίστηκαν τρεις ερευνώντες λειτουργοί, αντί ενός, αυτοί ουδέποτε λειτούργησαν ως συλλογικό όργανο, ούτε και τήρησαν πρακτικά κατά τις συνεδρίες τους. Πέμπτος συμπληρωματικός λόγος ακύρωσης, άπτεται ισχυρισμού περί έλλειψης αρμοδιότητας εκ μέρους των ερευνώντων λειτουργών και των νομικών της Επιτροπής να εκφέρουν γνώμες και θέσεις επί των παραστάσεων του αιτητή [...]».

Το Διοικητικό Δικαστήριο, επέκρινε το ότι ο δικηγόρος του *Εφεσείοντα* δεν συμμορφώθηκε με τις σαφείς οδηγίες που του είχε δώσει, ήτοι όπως η συμπληρωματική γραπτή αγόρευση «... περιοριστεί μόνον σε σχέση με το ζήτημα δημοσίας τάξεως που ισχυρίστηκε ... πως εντόπισε ...».

Το Δικαστήριο προσέθεσε επί τούτου και τα εξής:

«[...] Ο εν λόγω ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή, όσον αφορά δηλαδή το ζήτημα δημοσίας τάξεως που κατ' ισχυρισμόν εντοπίστηκε, αποτέλεσε και το έναυσμα για το Δικαστήριο προς παραχώρηση άδειας για καταχώρηση συμπληρωματικής γραπτής αγόρευσης, μετά την πάροδο τόσο μακρού χρονικού διαστήματος που η υπόθεση ήταν σε εκκρεμότητα.

Αντί τούτου όμως, καταχωρήθηκε νέα αγόρευση, υπό τίτλον «Συμπληρωματική Γραπτή Αγόρευση Αιτητή Δυνάμει Οδηγιών Δικαστηρίου ημερομηνίας 22.9.2020», στην οποία περιλαμβάνονται πέντε νέοι λόγοι ακύρωσης, ενώ ουδείς εξ αυτών, ανάγεται σε ζήτημα δημοσίας τάξεως, όπως ήταν η τοποθέτηση του αιτητή, ούτε καν το ζήτημα της έλλειψης πρακτικών των ερευνώντων λειτουργών [...]».

Το Διοικητικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι κανένας από τους προταχθέντες λόγους δεν αφορούσε σε ζήτημα δημοσίας τάξεως. Θεώρησε επίσης ότι ήταν

ανεπίτρεπτο να εισαχθούν νέοι λόγοι ακύρωσης μέσω της συμπληρωματικής γραπτής αγόρευσης, υπό τις συνθήκες που περιεγράφηκαν. Μια τέτοια εισαγωγή, θα παράκαμπε, ανάμεσα σε άλλα, την ανατρεπτική προθεσμία των 75 ημερών κατά το *Άρθρο 146.3 του Συντάγματος*. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κατέληξε ότι δεν θα εξέταζε τους λόγους αυτούς.

Έχοντας διεξέλθει την περί ης ο λόγος συμπληρωματική γραπτή αγόρευση, συμφωνούμε με την πρωτόδικη απόφαση, αλλά και με τα όσα ανέφερε συναφώς η κ. Πασιουρτίδη, πως, δηλαδή, οι συνολικώς έξι νέοι λόγοι ακύρωσης που προτάθηκαν από τον *Εφεσείοντα* με τον τρόπο που καταγράφηκαν και προωθήθηκαν, δεν τεκμηριώθηκε ότι όντως άπτονταν ζητημάτων δημόσιας τάξης.

Υπενθυμίζουμε, ότι οι υπό αναφορά ισχυρισμοί του *Εφεσείοντα* σχετίζονταν με τους ερευνώντες λειτουργούς και όχι με τους *Εφεσίβλητους* που αρμοδίως έλαβαν την προσβαλλόμενη απόφαση. Οι περί των ο λόγος λειτουργοί, ως σωστά υπέδειξε η κ. Πασιουρτίδη με παραπομπή στο *άρθρο 2 του Περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου 158(Ι)/00*,¹ δεν συνιστούν συλλογικό διοικητικό όργανο αφού το έργο τους είναι αμιγώς συμβουλευτικό

¹ «2.[...] «διοικητική αρχή» σημαίνει διοικητικό όργανο που έχει αποφασιστική αρμοδιότητα [...]

«διοικητικό όργανο» σημαίνει το μονομελές ή συλλογικό διοικητικό όργανο της κεντρικής διοίκησης, της τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημόσιου δικαίου που είναι διοικητική αρχή».

προς το Διοικητικό Συμβούλιο των *Εφεσίβλητων* το οποίο είχε και την αποφασιστική αρμοδιότητα επί του συζητούμενου.

Ως υποδείχθηκε στην *Sigma Radio T.V. Ltd v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2005) 3 Α.Α.Δ. 130, 136-137*, η αυτεπάγγελτη εξέταση ενός ζητήματος απορρέει από την εσωτερική δικαστική λειτουργία επί δεδομένων που το ίδιο το Δικαστήριο θεωρεί ότι δικαιολογούν, για σκοπούς δημόσιας τάξης, ανάπτυξη δικής του πρωτοβουλίας όταν τα μέρη δεν περιέλαβαν σχετικό σημείο στο θεσμικά οριοθετημένο πλαίσιο της προσφυγής. Δεν μπορεί να συνθέσει το αντικείμενο αιτήματος ώστε να επιβάλλεται δικαστική απάντηση στον αιτούντα, με τα μέρη να διατηρούν ωστόσο τη δυνατότητα να κινήσουν την προσοχή του Δικαστηρίου ως προς το οποιοδήποτε ζήτημα δημόσιας τάξης. Εντούτοις, για να γίνει τούτο κατορθωτό (ως προς τη σύνθεση οργάνου) και να μπορεί να εξεταστεί και αυτεπαγγέλτως, θα πρέπει κατά κανόνα τα αναγκαία στοιχεία να βρίσκονται ενώπιον του Δικαστηρίου (*Επιστημονικό Τεχνικό Επιμελητήριο Κύπρου v. Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου και Άλλου (2011) 3(B) Α.Α.Δ. 461, 466-467, Σύνδεσμος Ασφαλιστικών Εταιρειών Κύπρου v. Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού (2002) 3 Α.Α.Δ. 314, 318*).

Στην προκειμένη, ο *Εφεσείων* απέτυχε να επιρρώσει τη συζητούμενη αναγκαιότητα, και εξηγήσαμε γιατί.

Μας βρίσκει λοιπόν συγκλίνοντες η πρωτόδικη προσέγγιση - στη βάση πάντα των γεγονότων της περίπτωσης - η οποία είναι και εμπεδωμένη στη

νομολογία ως προς την εκφραζόμενη αρχή (*Φυρίλλα ν. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 40/17, ημ. 1.11.23, Ανκίτ ν. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ.Δ.Π. 29/21, ημ. 4.10.21, Haghilo ν. Δημοκρατίας (2018) 3 Α.Α.Δ. 171, 177-181, Δημοκρατία ν. Κουκκουρή (1993) 3 Α.Α.Δ. 598, 607*).

Οι λόγοι έφεσης 1 και 2 απορρίπτονται.

Για τον λόγο έφεσης 3 και τα περί παραβίασης της αρχής της ισότητας και αναλογικότητας, ο *Εφεσείων*, ως έπραξε και πρωτοδίκως, παραπονείται ότι το θέμα προσεγγίστηκε εσφαλμένως, με παρεπόμενο να μην διαγνωσθεί η «... *ισοπεδωτική αντιμετώπιση ...*» που έτυχε ο *Εφεσείων* από τους *Εφεσίβλητους*, η οποία και τον ομαδοποίησε κατά την επιβολή της ποινής με άλλους, των οποίων η παραβατική συμπεριφορά ήταν «... *σαφώς πιο σοβαρή και στο πρόσωπο των οποίων συνέτρεχαν εμφανώς επιβαρυντικά στοιχεία ή και δεν συνέτρεχαν μετριαστικά στοιχεία που ίσχυαν στο πρόσωπο του ...*».

Ούτε και σε αυτή την περίπτωση ο *Εφεσείων* κατόρθωσε να συγκεκριμενοποιήσει και να θεμελιώσει την προβληθείσα θέση, ως όφειλε (*Φιλιππίδου ν. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Α.Ε. 7/16, ημ. 10.5.23*).

Αρκέστηκε αντ' αυτού σε γενικές τοποθετήσεις και επαναλήψεις αρχών δικαίου, οι οποίες, όμως, παρέμειναν άνευ πραγματικού υποβάθρου και κατά συνέπεια πρακτικώς μετέωρες για ό,τι είναι που ο *Εφεσείων* απέβλεπε να πείσει.

Πέραν τούτου, και στην απουσία άλλων παραμέτρων που ενδεχομένως θα μπορούσαν να αναπτυχθούν προς αντίθετη κατεύθυνση, η κρίση των *Εφεσίβλητων*, η οποία προέκυψε από την πρωτογενή αξιολόγηση των γεγονότων και της εμπλοκής εκάστου προσώπου, και τελικώς στον καθορισμό του προστίμου εντός της διοικητικής διακριτικής τους ευχέρειας, δεν θα μπορούσε να υποκατασταθεί αναθεωρητικώς (*Αντέννα Λίμιτεδ ν. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (Αρ.1) (2011) 3 Α.Α.Δ. 124, 133*).

Ο λόγος έφεσης 3 απορρίπτεται.

Για τον λόγο έφεσης 4 και όσα προέταξε ο *Εφεσείων* περί πρωτόδικης πλάνης ως προς τα καθήκοντα και ρόλο του *Εφεσείοντα* στο Διοικητικό Συμβούλιο της *Εταιρείας*, ξανά ορθώς, το Διοικητικό Δικαστήριο ανέλυσε το ζήτημα με αναφορά στα γεγονότα. Ρητώς είναι που ενασχολήθηκε με τα της ιδιότητας του *Εφεσείοντα* χωρίς να αναδύεται πάντως ή να αποδεικνύεται πλάνη.

Μίλησε και για αυτά τα σχετικά το Διοικητικό Δικαστήριο:

«Ξεκινώντας από τον πρώτο λόγο ακύρωσης και τους ισχυρισμούς του αιτητή πως η Επιτροπή εσφαλμένα τον ομαδοποίησε μαζί με άλλα πρόσωπα, τα οποία είχαν διαφορετικό ρόλο στον Όμιλο, ενώ η συνεργασία που είχε με την αστυνομία, κατά τη διεξαγωγή των ποινικών ερευνών που σχετίζονταν με τα θέματα της Λαϊκής Τράπεζας, συνιστούσαν στοιχεία που θα έπρεπε να διαφοροποιήσουν την αντιμετώπισή του από την Επιτροπή, λόγος ακύρωσης που συνδυάζεται με τους ισχυρισμούς του ως προς την ακριβή θέση που ο ίδιος κατείχε κατά τον ουσιώδη χρόνο, ήτοι θέση Αναπληρωτή Διευθύνοντα Συμβούλου του τομέα των Διεθνών Δραστηριοτήτων και όχι του Ομίλου. Συσχετίζεται ο ισχυρισμός και με τον δέκατο έκτο λόγο ακύρωσης, σε σχέση με την παράβαση της αρχής της αναλογικότητας.

Έγινε σκόπιμη παράθεση των αποσπασμάτων των επίδικων Ενημερωτικών Δελτίων και των Οικονομικών Εκθέσεων της εταιρείας, το περιεχόμενο των οποίων κρίθηκε πως δεν περιλάμβανε όλες τις εκ του Νόμου απαραίτητες ενημερώσεις προς τους επενδυτές, σε σχέση με τους παράγοντες κινδύνου των επενδύσεων, καθώς και σε σχέση με την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα αυτών. Ο ίδιος ο αιτητής υπέγραψε όλα τα επίδικα και αφορώσα την παρούσα υπόθεση Ενημερωτικά Δελτία και Οικονομικές Εκθέσεις, ως Διοικητικός Σύμβουλος της εταιρείας και ως Αναπληρωτής Διευθύνων Σύμβουλος, αντίστοιχα και δεν μπορεί να ευσταθεί ο εκ των υστέρων ισχυρισμός του».

Η αποτίμηση από το Δικαστήριο υπήρξε εύστοχη, και συνάδει, υπό την έννοια που ενεστώτως ενδιαφέρει, και με το σκεπτικό - επί παρόμοιων γεγονότων - στην *Λυσάνδρου ν. Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, Ε.Α.Δ. 130/18, ημ. 5.3.24.*

Δεν βλέπουμε να υπάρχει περιθώριο επέμβασης μας.

Ο λόγος έφεσης 4 απορρίπτεται.

Παρόμοια, αφορούν και στον λόγο έφεσης 5, όπου ο *Εφεσείων* διατείνεται ότι το Διοικητικό Δικαστήριο απέτυχε να εξακριβώσει την ουσιώδη πλάνη που τούτος εισηγήθηκε πως υπήρχε και η οποία φέρεται να συγκεντρωνόταν στα περί ανεπαρκούς πληροφόρησης για την υψηλή συγκέντρωση των επενδύσεων σε Ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου.

Εκτός τού ότι δεν εφεσιβάλλεται πρωτόδικο εύρημα ή διαπίστωση επί της εν λόγω θεματικής, και πάλι ο *Εφεσείων* δεν υπέδειξε κάτι που θα μπορούσε δυνητικώς να συζητηθεί πως θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει τα περί πρωτόδικου σφάλματος.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έχοντας ενώπιον του όλα τα στοιχεία που του τέθηκαν και τα οποία, ως προκύπτει και από το σύνολο της απόφασης, φαίνεται να εξονύχισε, πέρανε και τούτα:

«[...] Ο πέμπτος λόγος ακύρωσης, που προωθεί ο αιτητής, άπτεται ισχυρισμού περί πεπλανημένης στάσης της Επιτροπής, αφού κατά τον ισχυρισμό, ενώ η Επιτροπή υιοθέτησε τις θέσεις του Συνδέσμου Εγκεκριμένων Λογιστών Κύπρου πως δεν έπρεπε να περιληφθεί στις οικονομικές εκθέσεις η απομείωση της λογιστικής αξίας των ΟΕΔ, ως αυτή προέκυπτε από τις κατατάξεις των οίκων αξιολόγησης, αντίθετα, έκρινε πως η μη αναφορά στα ενημερωτικά δελτία σε σχέση με τις κατατάξεις των ΟΕΔ από τους οίκους αξιολόγησης, πως ήταν μεμπτή.

Όπως προκύπτει εκ των σχετικών νομοθετικών προνοιών, οι οποίες έχουν παρατεθεί, όλες οι παραβάσεις για τις οποίες επιβλήθηκε στον αιτητή το επίδικο συνολικό διοικητικό πρόστιμο, αφορούν σε παραβάσεις για μη παροχή ορθών πληροφοριών προς τους επενδυτές, σε σχέση με τους κινδύνους που αντιμετώπιζε η εταιρεία, ως προσφέρων, λόγω της επένδυσης σε ΟΕΔ. Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 20 του Ν. 114(I)/2005 και του άρθρου 40 του Ν. 190(I)/2007, αυτό που επιβάλλεται να προκύπτει από τα Ενημερωτικά Δελτία, είναι ακριβώς, η ενημέρωση ενός εκάστου επενδυτή, ως προς τους παράγοντες κινδύνου που ενέχει η επένδυση αυτή. Ενδεχομένως, να μην απαιτείτο η καταγραφή της κατάταξης των ΟΕΔ από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης, αλλά αυτό που με βεβαιότητα απαιτείτο, προς πλήρωση και ικανοποίηση των απαιτήσεων της σχετικής νομοθεσίας, ήταν ακριβώς η πληροφόρηση και ενημέρωση του κοινού, από την οποία να αποκαλύπτετο η ύπαρξη υψηλού κινδύνου επένδυσης, προς αντίληψη του κινδύνου που ενείχε η συγκεκριμένη επένδυση.

Όπως πολύ ορθά υποστηρίζει η ευπαίδευτη συνήγορος της Επιτροπής, το γεγονός πως οι οικονομικές καταστάσεις της εταιρείας καταρτίστηκαν σύμφωνα με τα λογιστικά πρότυπα, δεν σημαίνει πως, με αυτό και μόνον, ο αιτητής απαλλάσσεται εκ των υποχρεώσεων που προκύπτουν για το πρόσωπό του, στη βάση των διατάξεων του Ν. 114(I)/2005, προκειμένου να περιλάβει στα ενημερωτικά δελτία τους παράγοντες κινδύνου που ενέχει έκαστη επένδυση, εν προκειμένω στα ΟΕΔ.

Δεν έχει υποδειχθεί εκ μέρους του αιτητή, το κατά πόσον ο ίδιος έχει συμμορφωθεί με αυτή τη νομοθετική απαίτηση, κατά την έκδοση των Ενημερωτικών Δελτίων προς τους επενδυτές. Είναι γι' αυτό το λόγο που

Επιτροπή, κατά ορθή ενάσκηση της διακριτικής της εξουσίας, με βάση των ενόπιον της στοιχεία, κατέληξε πως το περιεχόμενο των επίδικων Ενημερωτικών Δελτίων δεν αναδείκνυε τον υψηλό κίνδυνο συγκέντρωσης σε συνάρτηση με τον υψηλό πιστωτικό κίνδυνο που αναδεικνύετο μέσα από τις αξιολογήσεις των οίκων. Όχι την καταγραφή αυτών καθ' εαυτών των αξιολογήσεων, αλλά του κινδύνου. Όλα τα πιο πάνω, απαντούν στους ισχυρισμούς του αιτητή και σε σχέση με τον έκτο λόγο ακύρωσης, αλλά και τον έβδομο λόγο ακύρωσης, σε σχέση με τις οικονομικές εκθέσεις, ισχυρισμοί που επίσης απορρίπτονται [...]».

Ούτε και εδώ δικαιολογείται ανατροπή.

Ο λόγος έφεσης 5 απορρίπτεται.

Με τον λόγο έφεσης 6, προτάσσεται πως έπασχε η συγκρότηση των *Εφεσίβλητων* κατά τον ουσιώδη χρόνο εξαιτίας τού ότι ο Αντιπρόεδρος (κ. Ανδρέου) δεν είχε, κατά το επιχείρημα, τα απαιτούμενα νόμιμα προσόντα για τον διορισμό, ενώ ένα άλλο Μέλος (κ. Θεοχαρίδης), όντας Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου μεταξύ Μαΐου-Σεπτεμβρίου 2013, εταιρείας που υπαγόταν στην εποπτεία των *Εφεσίβλητων*, τελούσε υπό σύγκρουση συμφέροντος, και έτσι ο διορισμός του θα έπρεπε να είχε κριθεί ως ασυμβίβαστος.

Το Διοικητικό Δικαστήριο, με μνεία και στην απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 3.9.12, εξέτασε διεξοδικά το ζήτημα εντός των ορίων της δικαιοδοσίας του και διατύπωσε και αυτά, τα οποία παραθέτουμε αυτούσια λόγω της λεπτομερούς πραγματικής και νομικής τους ιχνηλάτησης:

«[...] Ο δέκατος λόγος ακύρωσης, αφορά σε ζήτημα κακής συγκρότησης της Επιτροπής, κατά τον ουσιώδη χρόνο, σε σχέση με τα προσόντα του Αντιπροέδρου της Επιτροπής και των Μελών της Επιτροπής και του Θεοχαρίδη και του Βάκη. Σε σχέση με τον Αντιπρόεδρο της Επιτροπής και τον Ανδρέου, ο ισχυρισμός σχετίζεται με έλλειψη κατάρτισης στα θέματα της κεφαλαιαγοράς, είτε ακαδημαϊκά, είτε εργασιακά, καθότι είναι κάτοχος Πτυχίου στα νομικά και Μεταπτυχιακού τίτλου στο Ευρωπαϊκό και Διεθνές Δίκαιο, ως επίσης είναι κάτοχος τίτλου Barrister-at-Law.

Στις διατάξεις του άρθρου 11 του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου, Ν. 73(I)/2009, ως αυτές ίσχυαν κατά το χρόνο διορισμού του εν λόγω προσώπου, αναφέρονται τα ακόλουθα:-

«11.[.] (2) Ως μέλη του Συμβουλίου διορίζονται πρόσωπα ανωτάτου ηθικού επιπέδου, εγγνωσμένου κύρους, εντιμότητας και εγγνωσμένης πείρας και κατάρτισης στη χρηματαγορά και την κεφαλαιαγορά, τα οποία να είναι ικανά να συμβάλουν στην πραγμάτωση των σκοπών του παρόντος Νόμου, στην ανάπτυξη της ομαλής και μεθοδικής αγοράς αξιών και στην προστασία των επενδυτών και του κοινού.[.]»

Επισυνάφθηκε στη γραπτή αγόρευση της ευπαιδευτού συνηγόρου της Επιτροπής, αντίγραφο της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 3.9.2012, ως αυτή έχει δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας ημερομηνίας 21.9.2012, βάσει της οποίας ο κος Ανδρέου διορίστηκε στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, αναδρομικά, για την περίοδο από 28.9.2011 έως 22.7.2015, στη θέση του Αντιπροέδρου της Επιτροπής.

Μεταφέρω αυτούσιο απόσπασμα από την εν λόγω απόφαση:-

«Το Συμβούλιο: [.] (γ) Ενημερώθηκε από τον Υπουργό Οικονομικών ότι, σύμφωνα με το εδάφιο (2) του άρθρου 11 του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου του 2009, ως μέλη του Συμβουλίου Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς διορίζονται πρόσωπα ανώτατου ηθικού επιπέδου, εγγνωσμένου κύρους και εντιμότητας και εγγνωσμένης πείρας και κατάρτισης στη χρηματαγορά και την κεφαλαιαγορά, τα οποία είναι ικανά να συμβάλουν στη πραγμάτωση των σκοπών του πιο πάνω Νόμου, στην ανάπτυξη της ομαλής και μεθοδικής αγοράς αξιών και στην προστασία των επενδυτών και του κοινού εν γένει. Ενημερώθηκε επίσης ότι, σύμφωνα με το άρθρο 13(2)(α) του πιο πάνω Νόμου, ο Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς παρέχει τις υπηρεσίες του κατά πλήρη και αποκλειστική απασχόληση και δεν επιτρέπεται να κατέχει άλλη θέση ή αξίωμα στη Δημοκρατία ή να απασχολείται σε οποιαδήποτε άλλη εργασία επ' αμοιβή.

(δ) Ενημερώθηκε από τον Υπουργό Οικονομικών ότι ο κ. Ανδρέας Ανδρέου, ο οποίος προτείνεται από τον Υπουργό Οικονομικών για διορισμό στη θέση του Αντιπροέδρου του Συμβουλίου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, κατέχει πτυχίο στα Νομικά και Μεταπτυχιακό τίτλο στο Ευρωπαϊκό και Διεθνές Δίκαιο και είναι επίσης κάτοχος του τίτλου *Barrister-at-Law (Lincoln's Inn)*. Συμμετείχε σε σωρεία σεμιναρίων και εκπαιδευτικών προγραμμάτων σε θέματα που άπτονται της λειτουργίας της κεφαλαιαγοράς, της αγοράς χρηματοοικονομικών μέσων και ρυθμιζόμενων αγορών καθώς και της προστασίας του επενδυτικού κοινού. Ο κ. Ανδρέου εργάστηκε σε δημόσιες εταιρείες εισηγμένες στο ΧΑΚ και για σειρά ετών σε Κυπριακές Επιχειρήσεις Παροχής Επενδυτικών Υπηρεσιών (ΚΕΠΕΥ), αποκτώντας ευρύτατες γνώσεις σε όλες τις πτυχές της κεφαλαιαγοράς και χρηματαγοράς, καθώς και για όλα τα σχετικά θέματα, που αφορούν στην ομαλή και μεθοδική ανάπτυξη της αγοράς αξιών και την προστασία του κοινού και των επενδυτών και είναι απόλυτα καταρτισμένος και έμπειρος για τα θέματα αυτά. Ο κ. Ανδρέου διετέλεσε προϊστάμενος του νομικού τμήματος ΚΕΠΕΥ με διεθνή παρουσία, έχοντας καθημερινή επαφή με όλα τα σχετικά θέματα, που άπτονται της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς και γενικά της χρηματαγοράς και κεφαλαιαγοράς. Εκ των προαναφερθέντων, ο κ. Ανδρέου κρίνεται ως ικανός να συμβάλει στην πραγμάτωση των σκοπών του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου. Ο κ. Ανδρέου δεν έχει καταδικαστεί για οποιονδήποτε ποινικό ή άλλο αδίκημα, δεν τελεί υπό πτώχευση και χαίρει εκτίμησης και αναγνώρισης στο ευρύτερο επαγγελματικό του περιβάλλον. Αντίγραφο του βιογραφικού σημειώματος του κ. Ανδρέου επισυνάπτεται στην Πρόταση ως παράρτημα Ι.

(ε) Αφού ικανοποιήθηκε ότι ο κ. Ανδρέου πληροί τις πρόνοιες του άρθρου 11 του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου του 2009, ασκώντας τις εξουσίες που παρέχονται σ'αυτό από το εδάφιο (1) του άρθρου 13 του πιο πάνω νόμου, αποφάσισε να διορίσει, αναδρομικά, τον κ. Ανδρέα Ανδρέου ως Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, για την περίοδο από 28.9.2011 έως 22.7.2015.»

Από την εν λόγω απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, προκύπτει να έγινε υπαγωγή των προσόντων του κ. Ανδρέου στις απαιτήσεις του νομοθέτη. Έγινε από το Υπουργικό Συμβούλιο, πλήρης περιγραφή των ακαδημαϊκών του προσόντων και αναφορά σε εκπαιδευτικά σεμινάρια και προγράμματα που παρακολούθησε σε θέματα λειτουργίας της κεφαλαιαγοράς, της αγοράς χρηματοοικονομικών μέσων και ρυθμιζόμενων αγορών καθώς και της

προστασίας του επενδυτικού κοινού. Έγινε επίσης πλήρης αναφορά στην προηγούμενη επαγγελματική του απασχόληση και στα θέματα με τα οποία είχε ενασχόληση. Διαπιστώνω πως δόθηκε πλήρης αιτιολογία για το διορισμό του κου Ανδρέου στη θέση του Αντιπροέδρου της Επιτροπής [...]».

Αυτά, περί του Αντιπροέδρου των *Εφεσίβλητων*.

Κατά παρόμοιο τρόπο, αντιμετωπίστηκαν και όσα είχαν να κάνουν με το Μέλος των *Εφεσίβλητων* (κ. Θεοχαρίδη).

Τα κατωτέρω, ως τα πραγματεύθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, συναρτώνται προς την ως άνω ανάλυση, και παρέμειναν κατ' ουσίαν απρόσβλητα:

«[...] Διατείνεται ο αιτητής πως υπάρχει εμφανής και ξεκάθαρη σύγκρουση συμφερόντων του μέλους της Επιτροπής κου Θεοχαρίδη, αφού κατά τον ισχυρισμό, διατελούσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου από τον Μάιο - Σεπτέμβριο 2013, ενώ τον Οκτώβριο του 2013, διορίστηκε στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, όπου η Επιτροπή εξέταζε θέματα και υποθέσεις που αφορούσαν την Τράπεζα Κύπρου.

Όπως αναφέρεται στις διατάξεις του άρθρου 11(4) του Ν. 73(I)/2009, ως αυτός ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο:-

«(4) Δεν επιτρέπεται ο διορισμός στο Συμβούλιο προσώπου, το οποίο έχει το ίδιο ή τα συνδεδεμένα με αυτό πρόσωπα ουσιώδεις συμφέρον, κατά την κρίση του Υπουργικού Συμβουλίου, σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της Επιτροπής ή το οποίο μετέχει στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού και η απόκτηση τέτοιου συμφέροντος ή η συμμετοχή στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού κατά τη διάρκεια της θητείας του συνεπάγεται την ανάκληση του διορισμού του:

Νοείται ότι το Υπουργικό Συμβούλιο δύναται να διορίσει στο Συμβούλιο μέλος, του οποίου συνδεδεμένο πρόσωπο εργοδοτείται σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της Επιτροπής, αν κρίνει ότι η θέση που κατέχει το συνδεδεμένο πρόσωπο δε δημιουργεί σύγκρουση συμφερόντων στο υποψήφιο μέλος του Συμβουλίου.

Είναι παραδεκτό και από τον αιτητή, μέσα από τη γραπτή του επιχειρηματολογία, πως το Μέλος της Επιτροπής κος Θεοχαρίδης, ήταν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ, από τον Μάιο μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013, χρονική περίοδο που, όπως αναφέρει και η συνήγορος της Επιτροπής, η τράπεζα βρισκόταν υπό καθεστώς εξυγίανσης και ως Αρχή Εξυγίανσης, ήταν η Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου. Εκ των νομοθετικών προνοιών που έχουν ήδη εκτεθεί ανωτέρω, αυτό που δεν είναι επιτρεπτό, είναι η ύπαρξη εκ μέρους του προσώπου, ουσιώδους συμφέροντος, κατά την κρίση του Υπουργικού Συμβουλίου, σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της Επιτροπής ή το οποίο μετέχει στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού και η απόκτηση τέτοιου συμφέροντος που συνεπάγεται την ανάκληση του διορισμού του.

Δεν έχει όμως προβληθεί εκ μέρους του αιτητή, οτιδήποτε που θα μπορούσε να νοηθεί, ως εμπόλων, στις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις, περί ύπαρξης εκ μέρους του, οποιουδήποτε ουσιώδους συμφέροντος στην Τράπεζα Κύπρου, ιδίως αφ' ης στιγμής ο διορισμός του ως μέλος της Επιτροπής έλαβε χώρα στις 29.11.2013 και επομένως, κατά το χρόνο που αυτός διορίστηκε, δεν μετείχε στο Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας Κύπρου, αφού ο διορισμός του τερματίστηκε περί τον Σεπτέμβριο του 2013. Για τους πιο πάνω λόγους και αυτός ο ισχυρισμός του αιτητή απορρίπτεται ως αβάσιμος [...]».

Δεν υπάρχει κατιτί που θα μπορούσε να προστεθεί από εμάς, πόσω δε μάλλον να τύχει ανατροπής (*Αρμαμέντο ν. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Ε.Δ.Δ. 157/20, ημ. 4.6.25*).

Ο λόγος έφεσης 6 απορρίπτεται.

Ως προς τον λόγο έφεσης 7 και τα περί παραβίασης της αρχής της αμεροληψίας, παρατηρούμε πως σύμφωνα με όσα τέθηκαν στο Διοικητικό Δικαστήριο, οι διαπιστώσεις του αποτυπώθηκαν λελογισμένα και εντός των παρεχόμενων προς αυτό εξουσιών.

Έγραψε και αυτά το Διοικητικό Δικαστήριο:

«[...] Ο δωδέκατος λόγος ακύρωσης, αφορά ισχυρισμό περί παράβασης της αρχής της αμεροληψίας εκ μέρους της Προέδρου της Επιτροπής, αφού κατά τους ισχυρισμούς, η τελευταία ενεπλάκη εξωθεσμικά σε δημόσια συζήτηση, μετά την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής, μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης που ήρθε σε αντιπαράθεση και αντιπαλότητα με δικηγόρο.

Οι ανωτέρω προβαλλόμενοι ισχυρισμοί, θα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι, ξεκινώντας από το ουσιώδες προαπαιτούμενο της απόδειξης του ισχυρισμού, με επαρκή βεβαιότητα, είτε από τα γεγονότα που πηγάζουν από τα σχετικά διοικητικά έγγραφα που υπάρχουν προς διακρίβωση, είτε από άλλα γεγονότα που οδηγούν σε ένα ασφαλές συμπέρασμα περί ύπαρξης πράγματι μεροληψίας (*Soteriadou and Others v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 921, *Ιακωβίδης v. Δημοκρατία* (1997) 3 A.A.Δ. 28, *Πετρίδου v. Δημοκρατία* (2004) 3 A.A.Δ. 636, *Γ. Γιακουμής (Εργοληπτική) Ατδ v. Δημοκρατία* (2009) 3 A.A.Δ. 236, *Ανδρονίκου v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς* (2010) 3 A.A.Δ. 469, *A.E. 17/2011 Orthodoxou Skevi's Travel v. Δημοκρατία*, ημερομηνίας 6.10.2016).

Απλή επίκληση ύπαρξης προκατάληψης, δεν είναι αρκετή, λαμβανομένου πάντοτε υπόψη του γεγονότος ότι το βάρος απόδειξης εντός τέτοιου ισχυρισμού, φέρει πάντοτε αυτός που ισχυρίζεται την ύπαρξη της προκατάληψης. Οι ισχυρισμοί, γενικοί και αόριστοι εκ της φύσεώς τους, δεν είναι ικανοί να στοιχειοθετήσουν με την επαρκή βεβαιότητα που απαιτείται, ισχυρισμό περί παράβασης της αρχής της αμεροληψίας εκ μέρους της Προέδρου της Επιτροπής. Συνεπώς, και αυτός ο ισχυρισμός απορρίπτεται, ως ατεκμηρίωτος [...].»

Δεν υφίσταται πεδίο για παραμερισμό των πιο πάνω.

Απέτυχε και εδώ ο *Εφεσείων* να αποδείξει, αυστηρώς, τα περί έλλειψης αμεροληψίας.

Ο λόγος έφεσης 7 απορρίπτεται.

Για τους λόγους έφεσης 8-10, οι οποίοι συσχετίζονται με τα περί των γενικότερων ισχυρισμών του *Εφεσείοντα* για παραβίαση του δικαιώματος δίκαιης δίκης, διαπιστώνουμε ότι όσα σχετικώς προτάχθηκαν στις αγορεύσεις, διόλου δεν

προσδιορίστηκαν με την απαραίτητη σαφήνεια και λεπτομέρεια στην *Προσφυγή* ώστε, κατά το έλασσον, να μπορούσαν να αποτιμηθούν, ορθώς και δικαίως, όχι μονάχα για τον *Εφεσείοντα* αλλά και για τους *Εφεσίβλητους*.

Πιο συγκεκριμένα, το Διοικητικό Δικαστήριο σωστά διέγνωσε ότι όσα προώθησε ο *Εφεσείων* περί απουσίας αντικειμενικής αμεροληψίας εκ πλευράς του Προέδρου των *Εφεσίβλητων*, αφού είχε ενεργήσει υποτίθεται ως κατήγορος (καλώντας τον *Εφεσείοντα* να υποβάλει τις παραστάσεις του για πιθανές παραβάσεις), και μετέπειτα ως κριτής, λόγω του ότι αυτή η διάσταση δεν είχε μετουσιωθεί ως λόγος ακύρωσης στα νομικά σημεία της *Προσφυγής*.

Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε παραπάνω για τούτο, παρά να προσθέσουμε, απλώς, τη συμφωνία μας με όσα λέχθηκαν στην *Φιλιππίδου (ανωτέρω)*, αναφορικός μάλιστα προς όμοιες δηλώσεις και ενημερωτικά δελτία, αλλά και προς παρόμοιους ισχυρισμούς για τα περί παραβίασης των αρχών της δίκαιης δίκης σε τέτοιας δικαιοδοτικής φύσεως υποθέσεις:

«[...] Στο ευρύτερο θέμα της αμεροληψίας εντάσσεται και η θέση περί παράβασης της δίκαιης δίκης (4^{ος} λόγος). Η θέση αυτή συναρτάται με τη διοικητική διαδικασία ως προς τη δίωξη, καταδίκη και επιβολή ποινής στην *Εφεσείουσα*. Σύμφωνα με την αιτιολογία του 4^{ου} λόγου, «η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, όπως τώρα λειτουργεί, συνδυάζει την εξεταστική και εκδικαστική ιδιότητα και ενεργεί ως εξεταστής, κατήγορος και κριτής. Ο συνδυασμός αυτών των ιδιοτήτων προσκρούει προς το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, εκτός και εάν υπάρχει πλήρης έλεγχος επί των αποφάσεων της Επιτροπής από ανώτερο δικαστικό όργανο. Στην περίπτωση της Κύπρου, το Διοικητικό Δικαστήριο δεν έχει την εξουσία πλήρους αναθεώρησης, καθότι η δικαιοδοσία του είναι αποκλειστικά ακυρωτική, χωρίς τη νομική δυνατότητα να εξετάσει την ουσία του θέματος».

Είναι ορθό πως το Άρθρο 6 της ΕΣΔΑ καλύπτει και διοικητικές διαδικασίες που επιβάλλουν ποινικού τύπου κυρώσεις. Ορθό είναι επίσης πως η διαδικασία διερεύνησης, εκδίκασης και επιβολής διοικητικής κύρωσης έχει συντελεστεί από ένα Διοικητικό Όργανο οπότε όντως υπάρχει συνδυασμός αρμοδιοτήτων και ιδιοτήτων. Ωστόσο, έχει κριθεί πως δεν συντελείται τέτοια παράβαση, στις περιπτώσεις που το Διοικητικό Όργανο, έστω και εάν δεν συμμορφώνεται αυστηρά στις προϋποθέσεις του Άρθρου 6, μπορεί εν τέλει να ελεγχθεί από Δικαστήριο με πλήρη δικαιοδοτικό έλεγχο. Στην υπόθεση *Grande Stevens v. Italy Application nos 18640/10, 18647/10, 18663/10 et al. Judgment 4.3.2014 [Section II]*, σημειώνονται και τα εξής:

"Therefore, in administrative proceedings, the obligation to comply with Article 6 of the Convention does not preclude a 'penalty' being imposed by an administrative authority in the first instance. For this to be possible, however, decisions taken by administrative authorities which do not themselves satisfy the requirements of Article 6 para 1 of the Conventions must be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction. The characteristics of a judicial body with full jurisdiction include the power to quash in all respects, on questions of fact and law, the decision of the body below. It must have jurisdiction to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it."

Στο *Sigma Radio T.V. Ltd v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2004)3 A.A.Δ. 134* αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

«Το Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης αναφέρεται σε διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου. Εκείνο που χρειάζεται σε περιπτώσεις όπου εκδίδονται από διοικητικά όργανα αποφάσεις καθοριστικές αστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, είναι η δυνατότητα πρόσβασης σε δικαστήριο για προσβολή της διοικητικής απόφασης.

Εφόσον προσφέρεται τέτοια δυνατότητα, αποκτά πλέον σημασία η έκταση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Ως προς τους ισχυρισμούς περί παράβασης της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, το Δικαστήριο έχει την άποψη ότι σε περίπτωση όπου εξετάζεται παράβαση των ρυθμιστικών προνοιών του Νόμου, στον ιδιαίτερα ευαίσθητο και σημαντικό τομέα της ραδιοτηλεόρασης, η κρίση ως προς τα πράγματα, που από τη φύση τους ενδέχεται να χαρακτηρίζονται από λεπτές αποχρώσεις και πολλές διαβαθμίσεις, δικαιολογείται να αφήνεται, ως θέμα πολιτικής του Κράτους, σε ειδική ανεξάρτητη δημόσια Αρχή. Το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι η προσφερόμενη στο δικό μας σύστημα αναθεωρητική δικαιοδοσία είναι αρκετή. Δεν διακρίνεται λοιπόν παράβαση των κανόνων φυσικής

δικαιοσύνης, οι οποίοι εμπεριέχονται στο Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης και στο Άρθρο 30.2 του Συντάγματος».

Η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω το Δικαστήριο, περιοριζόμενο σε έλεγχο νομιμότητας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως Δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας και συνεπώς στοιχειοθετείται η θέση για παραβίαση του Άρθρου 6 της ΕΣΔΑ.

*Δεν θα συμφωνήσουμε. Η Εφεσείουσα προσέβαλε όλες τις πτυχές της διοικητικής κρίσης, επικαλούμενη νομικούς λόγους και πλάνη περί τα πράγματα. Το πλάτος και εύρος των θέσεων της ακριβώς ήταν χαρακτηριστικό της εμβέλειας της δυνατότητας προσβολής της πράξης. Και το πρωτόδικο Δικαστήριο κάλυψε όλες τις εκφάνσεις και πτυχές των παραπόνων της, ώστε σίγουρα να μη μπορούμε να ομιλούμε για Δικαστήριο που δεν είχε πλήρη δικανικό έλεγχο. (Βλ. *Sigma Radio Television Ltd v. Cyprus Application nos 32181/04 and 35122/05, Judgment 21/10/2011*). Ο λόγος έφεσης απορρίπτεται [...]*».

Δεν είναι όμως μόνο αυτά.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με παραπομπή, ανάμεσα σε άλλες αυθεντίες, στην *Jurwind Ltd και Άλλων v. Διοικητή Κεντρικής Τράπεζας (2018) 3 Α.Α.Δ. 51, 60-66*, υπογράμμισε, με κατά νουν τα επίδικα δεδομένα της υπόθεσης, ότι «... επρόκειτο περί διαδικασίας διοικητικού οργάνου και όχι δικαστηρίου ...» και πως σε τέτοιες περιπτώσεις το διοικητικό όργανο σκοπό έχει την προώθηση των στόχων και σκοπών της σχετικής νομοθεσίας, χωρίς να τίθεται αντιμέτωπο με ζητήματα αμεροληψίας ή ανεξαρτησίας επειδή συγκεντρώνει ορισμένες εξουσίες στο ίδιο πρόσωπο, εφόσον το Δικαστήριο εξετάζει θέσεις κατά τις αρχές του διοικητικού δικαίου.

Συνεπώς, μήτε και εδώ συντρέχει δυνατότητα παρέμβασης μας.

Οι λόγοι έφεσης 8, 9 και 10 απορρίπτονται.

Η έφεση απορρίπτεται.

Επιδικάζουμε έξοδα ύψους €4.600,00, πλέον ΦΠΑ, αν υπάρχει, υπέρ των Εφεσίβλητων και εναντίον του Εφεσείοντα.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

Ν.Γ. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/μκε

